

Gezien de hogere beroepen ingesteld op 31 mei 2006 door het openbaar ministerie tegen beklagde;

tegen een vonnis uitgesproken door de 16de kamer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 22 mei 2006, dat na tegenspraak zegt dat de strafvordering vervallen is ingevolge verjaring.

Laat de kosten (95,69 euro) ten laste van de Staat.

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven in de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging overeenkomstig art. 160 Decreet 18.05.1999 en wordt ingeschreven in het vergunningsregister overeenkomstig art. 161 van voornoemd decreet.

Zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor van nr. _____

* * * *

Gehoord het verslag van raadsheer _____

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de beklagde in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester _____, advocaat aan de balie van _____

Gelet op de conclusie neergelegd voor beklagde;

Het hoger beroep werd regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

Op strafrechtelijk gebied

De beklagde voert aan dat "*de tenlastelegging zoals omschreven in de dagvaarding onvoldoende gespecificeerd is*" hetgeen hem niet toelaat "*zich te verdedigen.*"

De feiten die ten grondslag liggen van de tenlastelegging zijn in het exploit dagvaarding duidelijk en nauwkeurig omschreven in ruimte, plaats en tijd.

De "verschillende houten constructies" waarvan sprake in de tenlastelegging en hetgeen de beklagde omschrijft als een algemeen begrip wordt in het exploit dagvaarding verduidelijkt als zijnde tuinhuisjes, stapelruimten, bergplaatsen en silo's.

De beklagde wordt in deze omstandigheden precies ingelicht wat hem wordt ten laste gelegd en heeft zich hieromtrent kunnen verdedigen, hetgeen hij trouwens heeft gedaan zoals blijkt uit de uitvoerige conclusie, die zijn raadsman ter terechtzitting van 2 januari 2007 heeft neergelegd.

Van een schending van zijn recht op verdediging is geenszins sprake.

De feiten die de beklaagde ten laste zijn gelegd, zijn niet verjaard. Immers, indien de voor de beklaagde meest gunstige aanvangsdatum van de hem ten laste gelegde feiten wordt weerhouden, dit is 26 oktober 1998, is de laatste nuttige stuiting van de verjaringstermijn van 5 jaar de ambtelijke opdracht van de procureur des Konings om bij de beklaagde te informeren naar zijn inzichten gelet op de gevorderde herstelmaatregel, gegeven op 13 oktober 2003 (stuk 32 strafdossier). Vanaf deze datum start een nieuwe termijn van 5 jaar. Aldus, in tegenstelling tot hetgeen de eerste rechter heeft geoordeeld, zijn de feiten de beklaagde ten laste gelegd niet verjaard.

Deze feiten situeren zich "op een niet nader bepaald tijdstip tussen 26 oktober 1998 en 19 november 1999" en hebben betrekking op het onroerend goed gelegen te _____, kadastraal gekend onder _____ en zijn – in tegenstelling tot hetgeen de beklaagde aanvoert - nieuwe feiten en niet feiten waaromtrent door het hof van beroep te Brussel bij in kracht van gewijsde gegaan arrest van 26 oktober 1998 uitspraak heeft gedaan, t.t.z. feiten met betrekking tot de toonzaal te _____ en met betrekking tot een kade van gasflessen, een duiventil, drie hondenhokken die dienst deden als garage en werkplaats en een schuilplaats voor neerhondieren te _____. De overige te beoordelen feiten hadden betrekking op inbreuken op het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning. Ten overvloede en louter volledigheidshalve verwijst het hof naar het proces-verbaal van 11 januari 2000 van uitvoering van de herstellvordering in opvolging van het voormeld arrest van 26 oktober 1998 wat betreft de bevolen herstelmaatregel (stuk 13 strafdossier). De strafvordering is ontvankelijk.

Het aanleggen van een verharding, het stapelen van diverse materialen en het plaatsen van verschillende houten constructies, te omschrijven als tuinhuisjes, stapelruimten, bergplaatsen en silo's is overeenkomstig de artikelen 146 en 147 van het decreet van 1999 vergunningplichtig.

Aan de hand van de dossierstukken en in het bijzonder het proces-verbaal nr. _____ van 29 maart 2000 van de technische beambte van de stad _____ en de fotoreportage kan door de beklaagde niet ernstig betwist worden dat op zijn onroerend goed te _____ door hem een verharding werd aangelegd, verschillende houten constructies en meer bepaald tuinhuisjes, stapelruimten, bergplaatsen en silo's werden opgericht en diverse materialen zijn gestapeld en hieromtrent geen voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen werd bekomen.

Aan de beklaagde worden alleen feiten in oprichting ten laste gelegd en niet feiten van instandhouding zodat het door hem omtrent feiten van instandhouding gevoerde verweer niet dienend is ter beoordeling van de strafvordering.

De ten laste gelegde feiten de beklaagde ten laste gelegd, zijn bewezen.

De verschillende bewezen verklaarde feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet.

Het hof houdt bij de beoordeling van de strafmaat rekening met de zwaarwichtigheid en de ernst van de gepleegde feiten en de gevaarlijke sociale persoonlijkheid van beklaagde die getuigt van een storend asociaal gedrag waarbij enkel het eigen belang, in het bijzonder het persoonlijk financieel gewin, primeert.

Bijzonder bezwarend voor de beklaagde is de vaststelling dat ondanks een eerdere veroordeling wegens stedenbouwkundige inbreuken hij hieruit niet de nodige lessen heeft getrokken. De beklaagde blijkt niet te willen inzien dat door de bewezen verklaarde stedenbouwkundige inbreuken schade wordt veroorzaakt aan de ruimtelijke en stedenbouwkundige ordening.

De op te leggen straf – zoals hierna bepaald - beoogt de beklaagde het inzicht bij te brengen en hem ervan te behoeden zich nog verder aan dergelijke inbreuken schuldig te maken.

De beklaagde werd niet eerder veroordeeld tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en de omstandigheden van de zaak laten een reclassering van de beklaagde verhopen zodat voor de opgelegde hoofdgevangenisstraf voor een deel zoals hierna bepaald een uitstel kan verleend worden voor een termijn van vijf jaar.

De beklaagde wordt verplicht, bij wijze van bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, tot betaling van een bijdrage van VIJFENTWINTIG EURO, overeenkomstig artikel 36 van de Wet van 7 februari 2003, verhoogd met 45 opdecimen, en zodoende gebracht op HONDERDZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG EUROCENT.

Aan de beklaagde wordt eveneens de betaling van een vergoeding opgelegd van VIJFENTWINTIG EURO overeenkomstig het K.B. van 29 juli 1992.

Alle kosten werden gedaan ter opsporing en vervolging van het bewezen verklaarde misdrijf.

Wat betreft de herstellvordering

De stedenbouwkundige inspecteur vordert bij brief van 4 augustus 2000 in toepassing van artikel 149 § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand : de afbraak van alle constructies (stapelruimten, bergplaatsen, tuinhuisjes, silo's) en verhardingen die zich bevinden buiten de 50 meter lijn vanaf de straat, dit wil zeggen op het perceel gelegen achter de woningen die deel uitmaken van de goedgekeurde verkavelingsvergunning van 23 juli 1963 zoals aangegeven op het plan gevoegd bij het proces-verbaal van bouwovertreiding. Na het verwijderen van deze constructies dient het oorspronkelijk maaiveld te worden hersteld door middel van goede, zuivere grond teneinde het perceel terug een landbouwbestemming te geven. Hij vordert tevens de toepassing van een dwangsom van 123,94 EUR (5000 BEF) per dag vertraging in uitvoering van de gevorderde herstelmaatregel.

Het artikel 149 § 1, eerste lid, DORO, dat bepaalde dat het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid de door de rechter bevolen herstelmaatregel moet voorafgaan, werd ingevoerd bij decreet van 4 juni 2003, derhalve na het instellen van de herstellvordering van 4 augustus 2000.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 198bis, tweede lid, DORO, waar het gaat zoals in de voorliggende zaak om inbreuken die gepleegd werden voor 1 mei 2000, wordt voorzien dat de zonder het voorafgaand eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid aanhangig gemaakte herstellvordering alsnog door de rechter voor advies kan voorgelegd worden aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Dit houdt voor het hof geen enkele verplichting in.

Het hof oordeelt uitvoerig en volledig te zijn ingelicht en gaat derhalve niet in op de vraag van de beklagde het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen.

Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt aan de beklagde geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot de vordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet. Het staat niet aan het hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen. Zij is niet kennelijk onredelijk.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagde om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. Een dwangsom van 125 EUR per dag en dit overeenkomstig de hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis, laatste alinea, van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK,

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, alsook de artikelen :

- 24 van de wet van 15 juni 1935,
- 154, 162, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,
- 100 van het Strafwetboek,
- 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door art. 162 van 26.06.1992, houdende diverse sociale en diverse bepalingen, nogmaals gewijzigd door art. 1.2° van de Programmawet van 24 december 1993; gewijzigd door art. 23 K.B. van 19 december 2003 en tenslotte gewijzigd door de art. 2-4 al. 1-9 van de wet van 26.06.2000, betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in art. 78 van de Grondwet (B.S. 29/07/2000), gewijzigd bij art. 36 en 45 van de wet van 7 februari 2003; art. 1-2 van het K.B. van 22 december 2003 houdende vaststelling van de datum van inwerking-treding van de wet van 7 februari 2003;
- 28-29 van de wet van 1 augustus 1985, gewijzigd door art. 3 van de Programmawet van 24 december 1993; het K.B. van 18 december 1986; art. 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de art. 1.2° en 3 van de Programmawet van 24 december 1993, gewijzigd bij art. 23 van het K.B. van 19 december 2003, tenslotte gewijzigd door de art. 2-4 al. 1-9 van de wet van 26.06.2000, betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in art. 78 van de Grondwet (B.S. 29/07/2000), gewijzigd bij art. 36 en 45 van de wet van 7 februari 2003; art. 1-2 van het K.B. van 22 december 2003 houdende vaststelling van de datum van inwerking-treding van de wet van 7 februari 2003;

- 91 van het K.B. van 28 december 1950, houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door de art. 1-2 van het K.B. van 29 juli 1992, gewijzigd door art. 1-2 van het K.B. van 23 december 1993 en vervolgens gewijzigd door art. 1 K.B. van 11.12.2001, tot wijziging van het K.B. van 28 december 1950 voornoemd;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk ;

Op strafrechtelijk gebied :

Met eenparigheid van stemmen;

Veroordeelt de beklaagde _____ voor de bewezen verklaarde tenlastelegging tot een hoofdgevangenisstraf van ACHT MAANDEN en tot een geldboete van 500 EUR x 5 = 2.500 EUR, of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen, bij gebreke aanbetaling ervan binnen de wettelijke termijn.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van huidig arrest zal uitgesteld worden gedurende een termijn van VIJF JAAR uitsluitend wat betreft de helft van de opgelegde hoofdgevangenisstraf, volgens de termen en voorwaarden gesteld door de Wet betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.

Verplicht de beklaagde tot betaling van een bijdrage van VIJFENTWINTIG EURO met 45 opdecimen gebracht op HONDERDZEVENDERTIG EURO en VIJFTIG EUROCENT.

Legt de beklaagde een vergoeding van VIJFENTWINTIG EURO op.

Beveelt de beklaagde _____ over te gaan tot het herstel van de plaats, nader vermeld in de dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, dit door afbraak van alle constructies (stapelruimten, bergplaatsen, tuinhuisjes, silo's) en verhardingen die zich bevinden buiten de 50 meter lijn vanaf de straat. beveelt verder dat na het verwijderen van deze constructies het oorspronkelijk maaiveld dient te worden hersteld door middel van goede, zuivere grond teneinde het perceel terug een landbouwbestemming te geven; dit alles binnen een termijn van ZES MAANDEN te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal zijn gegaan.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DORO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 125 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden; deze termijn van uitvoering is geen dwangsomtermijn zoals bedoeld in art. 1385 bis Ger. W.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten in de beide aanleggen, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, vastgesteld op 95,69 euro in eerste aanleg en op 23,25 euro in hoger beroep.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **5 juni 2007**, waar aanwezig waren :

- mevrouw	l,	raadsheer d.d. voorzitter,
- de heer	;	raadsheer,
- mevrouw	;	raadsheer,
- mevrouw	;	substituut-procureur-generaal,
- de heer	l,	e.a. adjunct-griffier.